

VASILE DAN MARCHIŞ

LITERATURIZAREA UIMIRII

VASILE DAN MARCHIȘ

LITERATURIZAREA UIMIRII

Editura NAPOCA STAR
2023

Editura NAPOCA STAR
Strada Ploiești, nr. 35, ap. 11
e-mail: dinuvirgil2000@gmail.com
www.napocastar.ro
tel.: 0264/432.547
mobil: 0740/167.461

Director de editură: Dinu Virgil-Ureche

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
MARCHIȘ, VASILE DAN
Literaturizarea uimirii / Vasile Dan Marchiș. -
Cluj-Napoca : Napoca Star, 2022

ISBN 978-606-062-583-4

821.135.1

© Autorul, 2023

CHIAR DIN A ȘAPTEA ZI

După "Facerea lumii", chiar din a șaptea zi
și până azi

Dumnezeu a stabilit ca unele bunuri
să poată fi dobândite de unii și prin noroc
sau "pe ghicite"

și astfel eu m-am gândit că există jocuri
prin care să literaturizez la modul cel mai
consistent norocul.

Cât timp mă gândeam eu la așa ceva
era și muza prin preajmă și
precum un pocherist care are toți așii la
mână a rostit:

"Cu mine ți-ai găsit să faci cacealma în acest sens?

Bine, fie!

Îți dau șansa să-ți găsești norocul
jucându-te cu mine de-a "v-ați ascunselea".

În acest context eu mă voi ascunde prima...!

Găsește-mă!"

Incredibil, mă miram eu...

Dacă poți da față în față cu muza doar când
se arată ea cu intenție,

acum că se va ascunde cine știe unde,
cine o poate găsi astfel, să fie scriitorul

tuturor veacurilor?

Deja s-a ascuns...!

Cât aş vrea să pot zbura ca o pasăre

Astfel aş putea-o găsi chiar pe cele mai

înalte piscuri...

Doar îmi imaginez unde poate fi ...

Din memoria mea de după gândurile lumii

s-a ivit muza astfel:

"De ce-ți dorești să fii pasăre

când m-ai deslușit chiar în gândurile tale...

Când pasărea își dorește să zboare ca un

înger

pentru a mă găsi...

Iar îngerul își dorește să zboare

dumnezeiește...

Când Dumnezeu doar împreună cu mine

poate defini la cele mai înalte cote norocul în

poezie,

tu pomenesti de păsări și îngeri,

când eu îți spun pe față ce și cum...!

Scrie!!!"

LITERATURIZAREA UIMIRII

La început a fost uimirea
cum că
Dumnezeu nu a avut
prin ce-și concretiza gândirea.
Dorea ca aceasta
să se desfășoare concret
pe, prin
sau pe lângă ceva...
Și se gândea doar
că-și mișcă în van mâinile,
aripile,
înotătoarele,
picioarele...
Doar își închipuie
că zboară,
ori că înoată
sau că pășește ...
Concret se întreba
că pe ce
și unde?
Doar se zbate în van...
Se gândește cui

și cum să scrie astfel!
Prin această dorință primordială
pe lângă lucrurile solide,
lichide și gazoase,
s-a născut cea care
le-a dat acestora definiția în faptă,
muza...
Astfel s-a literaturizat concret
prin ceva uimirea...

LA ÎNCEPUT

(variantă)

La început
când nici măcar
concepția mirării nu era
decât în plan imaginar,
Dumnezeu, văzând că
prima zi e pe sfârșite,
trebuia să facă ceva
să aibă concret
pe ce se mira...

Prin felul cum omenirea
se miră pe toate lucrurile
făcute de Dumnezeu,
existăm deoarece
Tatăl Ceresc
se miră la nesfârșit
de mirarea noastră...

O CACEALMA...

Muza mă poartă cică
pe cărarea strâmtă a poeziei
(așa spune ea), printre pietre și bolovani,
de parcă e sărită de pe linia literaturii
că astfel îmi dă sarcini de altă natură...
Uitați domnilor, mut bolovani din drumul meu,
Să-mi fac loc...!
Cum să scriu astfel...?
"Ce tot dondăni acolo, a intervenit muza!
Și a continuat:
"Crezi că metaforele se măsoară în opinteli
după cum muți tu bolovanii aceia dintr-un loc în altul?
Cine te pune să-i urnești din loc?
Am spus eu să faci așa ceva?
Ai memorie!
Ești lucid!
Gândul ți-e sau nu la mine?
Mai ales că ai mâinile libere...!
Pe cine interesează
că pui scrierea înaintea bolovanilor
sau după ei când este vorba de poezie?
Poezia se alcătuiește în suflet
și în gând
nu căutând spații

fără legătură cu aceasta?
Dacă dorești ajutoare de alt fel
ce te oprește să chemi pe cineva,
însă
spunând sau făcând altceva
fără legătură cu poezia
e doar o cacealma în acest sens...

SCRIEREA EXTREMĂ

La acest examen de credință
cu cerințe maxime,
pentru a primi nota cea mai bună
am scris pe toate foile permise
în cel mai restrâns spațiu unde
pot fi monitorizat dumnezeiește
și încă mai scriu
pe ultima coală acceptată
în regim de urgență...
Efectuând acest exercițiu
scrierile mele se amplifică atât de mult încât
nu-mi mai rămâne loc să scriu cu mâna dreaptă...
Îmi las membrul respectiv nemișcat
ca să am spațiu pentru a scrie cu mâna stângă...
Și scriu...! Și scriu,...Și tot mai scriu ...
Acum mă opresc din criză acută de spațiu ,
și pentru a nu așeza noile litere
peste cele scrise anterior,
lăsând mâna stângă nemișcată
dar nu înainte de
a așeza pixul ca literă în continuarea textului...
Vărs o lacrimă ,drept virgulă...
Spațiul s-a restrâns atât de mult încât

n-am avut altă variantă decât că
am atașat trupul meu ca penultimă literă la text...
Acum mai mult de atât
simt la modul cel mai straniu
cum că ieșindu-mi sufletul din trup
și atașându-se de acesta la exterior,
ca două litere de mână,
încheie astfel textul respectiv...

DARUL CEL MAI DE PREȚ
sau: MUZA MI SE DESTĂINUIE

"Dacă ai considerat că nu atunci
te simți un poet împlinit
prin faptul că poți mânca
și dormi când dorești
sau că poți face altceva
după bunul tău plac
ci când îți dau eu răgaz de la scris...
Și legat de faptul că unii se întrebau
că ce dar pe măsură mi se cuvine mie
când văzându-te că te afli
în pregătirea să-mi oferi
cel mai de preț lucru posibil...
Când unii uitându-se la averile lor nesfârșite
se întrebau în sinea lor sau în glas deschis
că ce bunătați o să-i dai muzei, adică mie,
ce nu au ei...
Doar n-o să-i dea marea cu sarea!...
Când te doseai intrând într-un întuneric
deplin,
spuneai că faci asta
să nu-ți sustragă ochii
fie o rază de lumină,
nu mai spun de alte cele!...

Atunci unii s-au întrebat
(când prin bezna în care ai intrat,
n-ai la mână nici măcar o lumânare)
ce legătură are asta
cu darul pe care dorești să-l oferi muzei?...
Da, ai dovedit atunci că
darul pe care deja mi l-ai oferit
este toată atenția ta!...
Pentru asta iată-mă!
Scrie că m-ai dobândit ca recompensă sau
premiu
nu ca pe un lucru oarecare,
pentru a nu încadra ceva fără noimă,
în istorie, în geografie
sau mai amplu în viitor...”

MEDITAȚIE EXTREMĂ

Îngerul meu păzitor văzându-mă supărat
a rostit:

"Te-ai abătut de la rostul tău?"

Am răspuns:

Cu ce nu am așteptat muza...?

Până atunci n-am văzut un înger
să-și apropie aripile ca două semne,
unul de întrebare și unul al exclamării
apoi a continuat așa:

"Vezi mulțimea din fața ta?

Toți aceștia

așteaptă un verdict din partea lui Dumnezeu
pentru faptele lor!

Stai și tu la rând să-ți auzi verdictul!"

Mai mult decât atât

văd gramatica destinului ca pe o festivitate
completă

cu verbe și complimente postate pe toate
planurile,

lângă care în fața mea

medici, profesori, juriști,

clerici, cercetători din diferite domenii

așteptau într-un rând imens
să audă un verdict din partea Domnului
referitor la faptele lor.
Doream să scriu ceva acum în ultimă instanță
cum aș ridica muza
pe un tron de cuvinte de aur...
Dar ce pot scrie în lipsa muzei?
Descurajat încerc să ies din plan
ca un substantiv neobișnuit exclus din
gramatică
din criza de verbe
și pus pe lista de rezervă a acesteia
în așteptarea unei eventuale minuni,
când cea care a ieșit de la Dumnezeu
era însăși muza care a vociferat spre mine:
"Am fost la Dumnezeu
spre a prezenta scrierile tale pentru care
m-am temut că Tatăl Ceresc
va da cu tine și cu mine de pământ deoarece
ai scris lucruri ireale
nu exact cum s-a făcut cerul și pământul
cu tot ce-i pe el,
dar Dumnezeu a motivat în fond
și la urma urmei
că dacă nu ești astrolog nici istoric
sau geograf, ori cleric sau medic
ori cercetător din alte domenii
ci scriitor,

ai motive scuzabile
să scrii până și basme chiar și despre El!
Plus de asta, cu sau fără tine
în fața Tatălui Ceresc
poeziile tale au aceeași trecere!”

VOM AVEA

Cine are de gând să meargă în Rai
pe post de trândav,
când în Rai sunt mai multe de făcut ca în iad?
Doar nu merg toți aici "tobă de carte"
sau pe post de conducere să li se dea
totul pe tavă.
Nici vorbă!
Cum credeți că merg poezii în Rai?
În această viață sau în viața de apoi?
În acest sens am conceput pe hârtie raiul
în percepții extra poetice.
Pe când m-am extins eu la socoteli
hârtii, pixuri, timp alocat scrisului
pentru o viață veșnică,
muza m-a împresurat fulgerător așa:
Ce tot îndrugi acolo fără noimă?
Faci matematică astronomică sau scrii poezii?"
Păi calculez câtă hârtie și altele
îmi vor trebui să duc cu mine
în rai în acest sens...
Că doar la comanda imensității tale
să pot și să am pe ce scrie despre tot

și despre toate!”

Apoi muza a vehiculat:

”În acest context chiar vom avea de

îmbinat mai abitir

poezia cu matematica...!

Bine, hai scrie!

Vom avea matematic o viață veșnică

ce scrie...!

EVALUARE

(variantă)

Îngerul păzitor m-a interceptat astfel:
"Iar te-ai abătut de la rostul tău?
Unde ai așteptat sau unde nu ai așteptat muza?
Ce te-ai crezut umblând prin lume
într-un anumit timp, în lipsa muzei?
În acest sens trebuie să te prezinți în
fața lui Dumnezeu
pentru a da seamă cu faptele tale.
Mulțimea din fața ta,
și-a primit verdictul să-și exprime
fapta și cuvântul
legat de activitatea fiecăruia în parte!
Așa că, stai și tu la rând să-ți
primești verdictul"
Incredibil, de parcă Dumnezeu nu știe ce sunt
sau ce sunt în stare să fac
îmi aștept rândul...
"Intră la mine, dar nu cu trupul ci cu gândul!"
Vocea care îmi răsuna în urechi
îmi părea cunoscută.
De necrezut!
Pe locul în care credeam că stă Dumnezeu

stătea muza care a continuat:

"Te miri că te primesc eu?

Apropie-ți gândul de mine și spune ceva despre tine!"

Când pe poziția cea mai înaltă

în acel moment a fost lăsată muza,

cum să mă prezint acum?

În fața lui Dumnezeu poți să-ți expui

unele calități,

fie pe linie de electronică,

medicină ori în plan juridic, religios

sau pe linie de agricultură

dar în acest sens ce ar fi potrivit să spun

dacă de veacuri muza

și-a ales exponenții nu după profile ci

după răbdare!

Cum să-mi mențin înfățișarea?

De fapt ce sunt ochii cuiva,

fără gânduri, în fața muzei?

Închid ochii.

Prin faptul că m-am mirat pe felurile în care

muza și-ar putea face apariția

în jurul meu sau a altuia,

nu mi-am folosit niciodată ochii ci gândurile.

Nu ajung toți ochii lumii

pentru a realiza pe deplin o mirare

în adevăratul sens al cuvântului

legat de dimensiunea prin care

poate cuprinde muza lumea.

Pe muză nu mă voi putea mira
niciodată cu ochii
fiindcă inspirația pe care o poate da lumii
în toată dimensiunea ei este un lucru firesc,
mai presus de lumină.
Îmi imaginez cum trebuie să fie
acel instrument de scris din mâna mea...
Trebuie să fie tip bornă kilometrică literară, mobilă
pe un cer de hârtie imaculată
ce indică de unde și până unde
se desfășoară percepția muzei...
În acest context am cutezat doar a grăi:
"Nemărginirea ta!"
În fond muza m-a uluit rostind:
"Dacă prin poruncă divină
te-am primit în acest loc prea înalt,
unde poți spune că nu pot fi?
Am fost lăsată să te analizez de aici
nu din măreție ori din modestie
sau din alte pricini...
În fața lui Dumnezeu
cu sau fără tine
poeziile tale au aceeași trecere!"

EXERCİȚIU EXTREM

Într-un context fără precedent
muza m-a purtat cîcă pe calea poeziei
printre turițe, brusturi
și alte plante care se agață de tine
fără noimă...
"Te-am purtat pe aici, afirmă muza,
să vezi că aceste plante
nu sunt ca vorbele alese...!
Ce poet ești tu cînd toate cuvintele
te cuprind ca turițele?"
Pe moment încerc să mă curăț de turițe parcă
îngân poezia...
De fapt este un lucru inutil
să procedez astfel
în fața muzei și trec la scris...
Scriu parcă mă curăț de turițe,
și totodată mă curăț de ele parcă scriu...
Nu știu dacă
folosesc în premieră cuvinte-turițe
sau alte cuvinte în locul acestor plante.
ori turițe în loc de cuvinte...
Concret nu-mi dau seama ce iese...!
Muza a intervenit:

"Să nu intri în cuvinte,
(în vorbe), fără prevenție, ca în turițe!
Ce-ți predau eu aici
legat de aceste plante
este un exercițiu banal
față de cum te vor întâmpina
sau cum ți se vor lipi de suflet
unele cuvinte spuse sau scrise de unii...!"

MEDITAȚIE EXTREMĂ

În vreme ce scriam convins că
doar scrierea mea continuă
este virgula credibilă
între prieteni și dușmani,
muza m-a abordat ca niciodată
într-un mod straniu:
"Ce vei răspunde lui Dumnezeu
dacă te va întreba
de prietenie
sau de ură?"
Am spus așa:
"Dumnezeu nu pune niciodată
întrebări poezilor
atâta timp cât tu ești intermediar
între El și poezi,
însă eu te întreb
dacă vii la mine de la Tatăl Ceresc
mă poți influența
să scriu doar lucruri bune,
iar dacă vii de la diavol,
ce pot scrie
decât lucruri nedorite...!"

În fond și la urma urmei
am observat că
muza tace pentru prima dată în fața mea
și am întrebat-o:
"De această dată
de unde ai venit la mine
ca să știu ce să scriu?"

Muza n-a spus nimic preț de câteva clipe...

Aceasta a fost
prima mea pauză în poezie...

DECIZIE

Pentru ce a amânat Dumnezeu
judecata de apoi
legat de această planetă?
Pentru oameni?
Nu spun că nu poate face asta
pentru omenire,
însă se poate spune că
activitatea regulată
și ordonată
a furnicilor în mușuroi,
amână judecata de apoi ...
Când fiecare furnică
nu merge în stânga sau în dreapta
de capul ei
fără să ducă/aducă
provizii pentru suratele ei
în această unită colectivitate,
fie că sunt zece,
,nouă mii,
ori milioane de furnici într-un mușuroi,
dicționarul de neologisme
poate fi constituit după
modul lor de iubire, ordine și unitate
fără suspiciunea că

una dintre ele
uneltește ceva nepermis asupra cuiva...!
În acest sens
cum ai putea
să separe o furnică de alta
fie și printr-o simplă virgulă?
Dacă nu e așa,
putem spune la fel de oameni?

EXERCİȚIU

Muza mă urmează pe neașteptate
în bucătărie
O abordez repede să nu mă ia înainte:
"Imensitatea ta,
am un atu culinar
benefic pentru ce dorești să scriu...!"
Mai neobișnuită ca oricând
muza mă ia tare de tot:
"Mă abordezi la cacealma ca la poker
cu tot felul de legume
ca substrat în poezie?
Dacă aș veni la tine
pe cont individual
doar ca un anumit produs
din "ghiveciul" tău
și nu ca gustul de pe urmă al acestuia,
ce-ți voi fi atunci eu ție?
Doar pretext de polemică în poezie!
Mă întrebi dacă m-am ivit
ca usturoiul sau ca sarea?
Nu mă divizez doar în aceste bunătăți
ci prin toate
ca "ghiveciul" tău
să poată fi numit poezie...!

STOCK

Hai neamule,
nu- ți vând blugi întregi
de modă veche
ci blugi rupți
de modă nouă!
Că au o sută
sau o mie de rupturi,
cine le poate număra?
Când doar rupturile
sunt la modă
în acest veac astfel deghizat
nu ai ce motiv să le bagi,
deoarece au întreagă
doar betelia
ca să-i poți trage pe tine,
să nu -ți cadă pe vine...
...sub tine...

EVOLUȚIE

În ceasul al doisprezecelea
răspuns-ai Dumnezeule doar căinței
că prin marea restricție politică
te-am chemat prin porecle.
Una dintre acestea fiind:
"Piticul meu"
Acum îmi aștept pedeapsa
pentru asta!
În viziunea mea,
Dumnezeu a cuvântat astfel:
"Pentru ce să te pedepsesc
că m-ai numit așa,
când spiritual vorbind,
chiar m-am simțit o clipă
mai mic față de mirarea ta...!"

ȚEL

Nu știu ce am ajuns
prin faptul
că îl văd pe Dumnezeu
făcându-se că nu mă vede
dar trăiesc speranța
prin faptul că
Tatăl Ceresc
s-a oprit în fața mea
prin mirarea
că am înlăturat gardul
ce ne-a despărțit
și am pus în loc
o virgulă...

Între Dumnezeu și om
se pune
doar virgulă
nu altceva...

BILANȚ PANORAMIC

În plan spiritual
Pentru Dumnezeu
există un fenomen nemărginit,
nu Universul,
ci mirarea lumii față de acesta ...

CURSA ȘI DISTINȚIILE DESTINULUI

După o competiție strânsă,
Premiul întâi a fost acordat
unei mirări.

Premiul al doilea s-a dat
unei promisiuni.

Premiul al treilea a fost atribuit
speranței

După lungi contestații
s-a dat o mențiune
unei clipe pline de amăgiri.

ÎNCERCAREA CEA MAI GREA

S-a constituit un certificat medical
al Limbii române

Virusul care a dus
la scăderea fără precedent
a imunității verbelor
a impus și retragerea din uz
a unor substantive și attribute
rămânând a fi expuse
spre o largă circulație
doar suspinele: a, e, i, o, u, ă
dar și acestea fiind luate
ca datorii fără acoperire
prin care gura mea
părea un spital de cuvinte...

S-a constatat că suspinele
sunt imune la acest virus
însă nu se poate ști exact

care este suspin curat
deoarece iubirea este
în unele cazuri înșelătoare

sau reprodusă de unii
sub formă de simulare...

S-a mai constatat că și bocetele
sunt imune la acest flagel
însă nu se poate ști care este bocet curat
deoarece numai pentru cel numit oficial bocitor
este obligatoriu plânsul
și actorilor care simulându-l
prin nostimul lor mod
produc hohote de râs spectatorilor...

Cele o sută de substantive și verbe
detașate în posturile de supraveghere a gramaticii
greu pot suplini virgula dispărută
ce a separat pe om de Dumnezeu...
În locul semnelor de punctuație
gramatica are cearcăne și riduri.

ȘCOALA VIEȚII

La școala vieții nou înființată
cursurile se desfășoară
în funcție de
fenomenele meteorologice extreme
adică pe lângă că
trebuie să treci prin ce a trecut Noe
te vei confrunta
cu situații fără precedent:
trebuie să treci prin ce n-a trecut nimeni.

Nu te descuraja
e doar o perioadă de pregătire...
Nu concurezi cu nimeni
exersezi de unul singur
în cazuri extreme ca oricărui ucenic
îți vine în ajutor profesorul
gen
colaborarea dintre Dumnezeu și Noe

La finele școlii
nu numai că vei deveni
un rival de temut chiar și pentru Noe
dar mai mult ca sigur
îi vei putea lua locul.

CORBUL

Din firul lung al amiezilor fierbinți
anotimpul ca păianjenul și-a țesut a foamei ie
cu care capturează nobila câmpie
Prin arșița timpului, simțăminte mele
ca soarele au devenit un întreg înșelător,
ca tinerețea florilor,
ca iubirile de dorul minunilor
De foamete mă frige soarele
când intru ca-n legendă în țarina pustie
Intru precum în istorie
plânsul împăratului după bogăție
În țarina pustie ca-n legendă am intrat
dar sunt în actualitate ca cel ce a înviat
Să-mi alung monotonia aș vrea,
nu fugind în lume cu sau ca un iepure de câmp
ci să-l atrag pe "urechilă" în cursa mea.
Prin instinctul antic al ființelor moderne neîmplinite
ce amână marile migrații,
un corb capturat impardonabil
mă îngână motivabil, aproape omenește:
Crrrr...crrrrr...!!!
Această "croncănitură" pentru mine
e cursa gramaticii în care pot doar să huidui:

"Huoooo, huoooo, corb căzut în plasa mea fără folos
în loc de iepure sau fazan
sau de substantiv comun mai delicios...
Subtil contemplam aripile acestei păsări
să nu par suspect
Corbul mirându-se pe mine
dădea din aripi ca semn de evadare, de migrare
întrebându-se probabil ce aștept?
Doream să-i spun că mâinile goale
dacă nu intră în contact cu ceva
pot face doar semne, fie de încurajare
sau de disperare
Pe lângă toate acestea aripile,
chiar dacă nu intră în contact cu nimic
pot să zboare...
Îi arăt corbului că mâinile chiar dacă sunt goale
când intră în contact cu ceva
devin salvatoare...
Redându-i astfel zburătoarei marea eliberare.

BOCETUL ARMATEI

În acest război
privighetorile s-au bătut între ele
de la cântece
Armata doar s-a mirat...

Analizând dimensiunea suferinței privighetorilor
amenințate cu dispariția
prin acest război,
armata și-a pierdut instinctul vânătoresc
armamentul și muniția
au rămas intacte...

Greu am fost convins să cred
că ce se aude acum
nu este cântatul privighetorilor
ci bocetul armatei...

EU AM FOST

Eu am fost acel
porumbel voiajor ratat-
drapelul anilor *80
ce am simulat
prin cumplita-mi fâlfâire
o istorică nereușită migrare
și o imposibilă iubire

Sub mirarea păsărilor
eu am fost acel porumbel voiajor ratat-
drapelul forțat.

DE FORMĂ

Deocamdată am constatat
că autoritățile
gura ne-au astupat
ridicând la rang de sat
muntele cu peșterile și grotele
în care ne-am refugiat.

* * *

Este temporară
sau de probă iertrarea
că dintre toate instinctele
doar cel necontrolat
îți dă impuls
să-l urmezi
pe Mântuitorul Iisus Hristos

ȘI IUBIREA...

Și iubirea este o întâmplare.

Valorifică această stare.

Ai la dispoziție

zece cărări

pentru o iubire,

pentru zece iubiri

nu-i de ajuns

o cărare.

NU ȘTIAM

Ehei, atunci
ce tineri eram
când prin nebunia pământului
jucându-ne de-a plugul
nu știam
că eram...

NORMĂ

Urcând Golgota
am căzut a treia oară
ducând crucea țării,
în timp ce la dreapta mea
Mântuitorul nostru Iisus Hristos
urcând și el
dar de această dată ca turist
și scriind versuri despre
istoria acestui deal
a căzut lângă mine,
nu silit de povara drumului
ci a metaforelor...
Atunci Domnul Iisus Hristos
a făcut cu mine schimb de experiență.
A luat el crucea.
Iar eu îi continui poezia.
După câteva momente,
în cel mai imprevizibil mod
m-a împresurat stăpâna peste tot ce s-a scris
și se scrie-Muza.
Dând acesteia onorul din creion
și murmurând descumpănit:

"Imensitatea ta!"

Muza îmi glăsuiește:

Unde ai rămas de Mântuitorul nostru Iisus Hristos?

Doar scrii?"

Este prima pauză

pe care mi-o provoacă muza, legat de poezie

însă fug și apuc din nou crucea și scriu...

Cad scriind...

Scriu căzând a nu știu câta oară sub crucea țării...

Nu mai am pe ce să-mi înalț piciorul...

Ce înalt e Golgota și cerul e atât de jos

dar nu-l mai văd pe Iisus Hristos!

"Ce stai meditănd în sec la Iisus,

îmi cuvântă muza!

Continuă și scrie,

dă-mi crucea mie...

Mântuitorul s-a dus

să-ți pregătească un loc în care să ai timp să încadrezi

în adevăratul sens al cuvântului durerea în poezie!"

DOAR ÎN FAȚA ARĂTĂRILOR TALE

Simplu mi te arăți Doamne
complementele ies din gramatică
de dorul minunilor

Doar în fața arătărilor tale
n-am avut dubii
nici acum
că mă tragi pe deget
ca pe o verighetă

RUGĂ

Te accept Doamne
fii ca iarna care
deși e atât de rece
e unica ce nu înșeală
așteptările.

Zăpada căzută pe aceste întinderi
a fost ridicată la rang de biserică.

DECIZIE

Pentru ce a amânat Dumnezeu
judecata de apoi
legat de această planetă?
Pentru oameni?
Nu spun că nu poate face asta
pentru omenire,
însă se poate spune că
activitatea regulată
și ordonată
a furnicilor în mușuroi,
amână judecata de apoi ...
Când fiecare furnică
nu merge în stânga sau în dreapta
de capul ei
fără să ducă/aducă provizii pentru suratele ei
în această unită colectivitate,
fie că sunt zece,
nouă mii,
ori milioane de furnici într-un mușuroi,
dicționarul de neologisme
poate fi constituit după
modul lor de iubire, ordine și unitate

fără suspiciunea că una dintre ele
uneltește ceva nepermis asupra cuiva...!
În acest sens
cum ai putea să separe o furnică de alta
fie și printr-o simplă virgulă?
Dacă nu e așa,
putem spune la fel de oameni?

ÎNCERCAREA CEA MAI GREA

S-a constituit un certificat medical
al Limbii române

Virusul care a dus
la scăderea fără precedent
a imunității verbelor
a impus și retragerea din uz
a unor substantive și attribute
rămânând a fi expuse
spre o largă circulație
doar suspinele: a, e, i, o, u, ă
dar și acestea fiind luate
ca datorii fără acoperire
prin care gura mea
părea un spital de cuvinte...

S-a constatat că suspinele
sunt imune la acest virus
însă nu se poate ști exact
care este suspin curat
deoarece iubirea este

în unele cazuri înșelătoare
sau reprodusă de unii
sub formă de simulare...

S-a mai constatat că și bocetele
sunt imune la acest flagel
însă nu se poate ști care este bocet curat
deoarece numai pentru cel numit oficial bocitor
este obligatoriu plânsul
și actorilor care simulându-l
prin nostimul lor mod
produc hohote de râs spectatorilor...

Cele o sută de substantive și verbe
detașate în posturile de supraveghere a gramaticii
greu pot suplini virgula dispărută
ce a separat pe om de Dumnezeu...
În locul semnelor de punctuație
gramatica are cearcăne și riduri.

ȘCOALA VIEȚII

La școala vieții nou înființată
cursurile se desfășoară
în funcție de
fenomenele meteorologice extreme
adică pe lângă că
trebuie să treci prin ce a trecut Noe
te vei confrunta
cu situații fără precedent:
trebuie să treci prin ce n-a trecut nimeni
Nu te descuraja
e doar o perioadă de pregătire...
Nu concurezi cu nimeni
exersezi de unul singur
în cazuri extreme ca oricărui ucenic
îți vine în ajutor profesorul
gen
colaborarea dintre Dumnezeu și Noe
La finele școlii
nu numai că vei deveni
un rival de temut chiar și pentru Noe
dar mai mult ca sigur
îi vei putea lua locul.

SINGURA COPIE

Pe perioada stagiului de înger
n-am învățat nici măcar
procedeul de simulare a modestiei
(singura copie nelegalizată
a sentimentelor acceptată de Dumnezeu)
Luându-mi aripile
Domnul m-a retrogradat
la statutul de om.

DIN INDULGENȚĂ

Dumnezeu nu se ocupă
de fleacuri

Iisus Christos
n-a spus niciodată povești

Să trecem la fapte
Tatăl Ceresc
a săvârșit ultima minune
din indulgență

RUGĂ

Te accept Doamne
fii ca iarna care deși atât de rece
e unica ce nu înșeală așteptările.
Zăpada căzută pe aceste întinderi
a fost ridicată la rang de biserică.

PENTRU PACTUL CU MÂNTUITORUL NOSTRU IISUS HRISTOS

Ne este minoră și căința
că n-am ținut prin refugii
sanctuarele în pact cu
Mântuitorul nostru Iisus Hristos
nici când ne-au împrăștiat stihile...

DOAR O PARTE DIN MINE

Nu în puține părți m-aș diviza
Doar o parte din mine
să rămână farmecelor
una chemărilor și nebuniei
Doar o părtică sărăciei...
Numai picioarele dorului de cărare
Gândurile rătăcite în iubire
aripi în cer.
Doar inima în mister...

DIN ORGOLIU

Încă ființez
În cer nu se poate trăi omenește
Am înălțat atâtea cetăți
și am săpat atâtea fântâni
nu din dragoste
ci din orgoliu...

ACEASTĂ DĂRUIRE NU-I UN SIMPLU JOC

Pentru că s-a făcut în aceeași măsură părtașul tuturor
celor buni cum și celor răi,
bogaților și săracilor,
bolnavilor sau celor sănătoși,
celor cumpătați cât și celor hapsâni
timpul,
e oprit și dus pentru răstignire cum Iisus pe Golgota.
Pe nenumărații săi umeri de secunde ,minute, ore, zile,
timpul ne ridică drept cruci vii pe toți pământenii.
Existăm pe umerii timpului drept cruci vii
în drum spre această răstignire,
cum unele substantive pe lista suplimentară a gramaticii
doar ca elemente de chin...
Ce-am putea face să ne creadă timpul altceva?
Care dintre noi cei peste 7 miliarde de pământeni
putem spune că nu suntem cruci vii
pe umerii timpului ce urcă spre răstignire, Everestul?
El nu se oprește pentru nimic ci urcă mereu
să nu fie învinuit de ceva...
Să nu fie întrebat:
"Cine e mai greu pe umerii tăi, "Timp prea darnic"?

Bolnavii sau cei sănătoși?
Bogatul sau săracul?
Cel cumpătat sau cel hapsân?”

Această dăruire a timpului
nu-i un simplu joc
ci e seva tinereții tuturor
adunată la un loc... 7

NU AJUNG CUVINTELE

Nu ajunge gramatica pentru a etala în cuvinte
sărăcia pe care o inimă și-o definește prin sânge, pulsând...
Sunt mesagerul sărăciei
pe care o etalez în regim de pantomimă
în gesturi, semne, suspine,
cum vântul în crengile goale ale copacului.
Tăcerea absolută o dețin copacii
Ei nu rostesc un murmur de durere
nici pentru ultima frunză ce cade
de aceea gramatica nu se poate împlini prin viu grai.
Nu ajung cuvintele pentru a defini concret
durerea tăcută a lumii...
Sărăcia nu poate fi definită în context fizic, chimic
ori biologic
ci o redau în gânduri, în context astronomic
precum spațiul.
Să se poată concepe o temă în toată amploarea
despre sărăcia noastră a tuturor
aceasta a fost ridicată la rang de Cosmos.
La privighetorile și mierlele înfăptuite
să definească sărăcia cântând
ziua și noaptea,
membrii unui ansamblu folcloric

n-au fredonat nimic un timp
ci doar s-au mirat..
Acum orchestra le imită
perfecționând și împlinind folclorul,
definind astfel prin cântec ce nu au avut...

EXERCİȚIU 4

"Pregătește-te să faci ceva special
ca astfel Dumnezeu, să poată dormi undeva
măcar un minut."
Incredibil, cum a intervenit
de această dată muza față de mine!
Credeam că e pe "invers",
fără nici o legătură cu literatura
și totuși mă gândeam să pregătesc
un pat în care Tatăl Ceresc
să se așeze pentru un repaus pe măsură...
"Ce gânduri fără noimă te pătrund în acest sens,
a intervenit ferm muza.
Crezi că Dumnezeu se odihnește
în diverse paturi ca tine
sau ca cei un miliard, două de pământeni,
pentru că aceștia nu pot face nici nu pot spune
ce poate înfăptui Tatăl Ceresc?
La câte are de făcut și de spus Dumnezeu,
se odihnește pe unde apucă...
De aceea fă ceva special pentru el!"
Rămân perplex!
Este pentru prima dată când muza
nu mă inspiră personal cu nimic,

dar a intervenit brusc:

"La câte cereri și vise deșarte sunt în lume,

însă cum de veacuri munții

așteptându-și pădurarul ideal,

îndurând de toate,

m-ai așteptat pe mine,

m-ai dobândit ca pe o recompensă

nu ca pe un lucru oarecare!

Iată-mă!

Îți ofer posibilitatea să scrii...

Astfel să pregătești cel mai fin pat de cuvinte

în care Dumnezeu

să se odihnească măcar (temporar) câteva clipe...!

EXERCIȚIU 3

Cade o ploaie ce pare
o pregătire pentru finala concursului de ploi.
Cum va curge atunci ploaia acționată în finală, în doi?
Dumnezeu cu cine se va confrunța în acest sens?
Când o parte din lume, de inundații a murit și alta momentan
moare,
eu refugiatul poeziei scriu parcă aş desfășura un colac de salvare...
Nefăcând altceva, prin ce și prin cine să-mi aflu
o iertare,
o binecuvântare
o altă chemare?
"Ce tot vorbești acolo?"
M-a abordat fulgerător muza și apoi a continuat:
"Te-am atras prin inspirație aici să scrii,
să nu dai apelor tribut chiar și poezii...
Nu ești tu mai marele apelor
ori judecător,
marinar sau salvamar!
Chiar potop să fie, aceștia au rolul lor.
Eu pentru tine sunt aici...
În fața Tatălui Ceresc,
cu sau fără tine

poeziile tale au aceeași trecere....
Pentru că am lăsat pământul
și apa din care sunt făcută
te-am dobândit ca pe un premiu
sau recompensă
nu ca pe un lucru oarecare
să nu încadrezi totul prin scrierile tale
fără rând în geografie sau în istorie.
Te-am atras unde inima salvamarilor
și a tuturor lucrătorilor pe ape
nu-i cuprinsă de iubirile amăgitoare.
Acum că știi de ce te-am atras aici
și nu în mijlocul lumii
prinsă momentan între ape, scrie!
Controlează-ți cu pixul poziția și fizionomia!
Deci, scrie...!
Doar scrierea ta continuă
este virgula credibilă
între tine și lucrurile neînsuflețite!"

PURIFICARE

Mai imprevizibilă ca oricând muza m-a întâmpinat astfel:

”Dacă prima formă de a muri liniștit și împăcat

nu reușește la nimeni,

va reuși a doua oară,

sau a zecea oară?

Cine moare liniștit și împlinit?

Odată ai vrut să mori îngânând poezia,

dar nu se moare de poezie

deși sunt eu ca urzica...

De aceea te voi face aprig să scrii

cum grădinarii la fete dedicații cu trandafiri.

Îi fi tu grădinar

dar cu muza nu te joci de-a urzicile

sau să mă îngâni ca pe acestea.

Când se credea despre tine că dormi

ori că undeva savurezi băuturi sau meniuri alese,

sau că ești undeva de cineva așteptat și mângâiat,

nu-ți amintești unde erai?

Erai unde din lipsă de modestie

conducători n-au cuvântat,

pelerini în veci nu s-au rugat,

cercetători n-au cercetat.

Unde îndrăgostiții nu vin

să-și destăinuie fanteziile.

Unde zi de zi în taină
într-un loc pustiu te-am dus
și te-am inspirat să scrii...
Este de probă
sau temporară iertarea de azi 13
când dintre toate instinctele oamenilor
doar cele necontrolate
dau impuls să se respecte
cele zece porunci dumnezeiești.
Acum că înțelegeți de ce te-am adus
până aici să scrii, scrie!”
Încep a scrie parcă
dau foc la rampa de gunoaie verbale a lumii.
Această scriere o refulez
ca pe o componentă lichidă din
dicționarul-cisternă de neologisme inflamabile...

EXERCİȚIU

(variantă)

Atunci chiar am crezut că
muza vrea să scape de mine când a vehiculat sobru:
"Te-am lăsat pe mâna noii mele asistente-Marti Seara,
să te poarte pe calea poeziei
printre toți spinii și măcăcinii.
Să vezi că lumea nu-i ca ei!"
"Imensitatea ta! " Am glăsuț eu muzei și apoi:
"Am crezut că dorești să te depărtezi astfel de mine!"
Muza a vociferat:
"Nu așa trebuie să vorbească mesagerul pe care
l-am dobândit ca pe un premiu sau recompensă,
nu ca pe un lucru oarecare,
să nu încadrezi totul fără noimă, fără rând
în istorie, în geografie
sau mai amplu în viitor!
Spinii și măcăcinii permit toleranță
chiar la o sutime de milimetru față de ei,
fără să-ți înțepe poezia,
pe când lumea înțeapă prin diferite mijloace
și de la un kilometru.
"Dacă unii oameni vor fi ca acești spini și măcăcini

vei da înapoi?
Te vei retrage chiar și de la indicațiile mele?
Dacă vei șovăi în fața acestor spini și mă răcinii
ce vei face în fața scrisului?
Dacă virgula credibilă dintre faptul că spinii și mă răcinii
doar stau în gardă fără să acționeze înainte
ci doar așteaptă nepriceperea unora ca să-i înțepe
și felul cum se avântă unii oameni direct fără semnal,
este felul cum te îndemn eu să scrii poezii,
înseamnă că doar te fac să te joci de-a scrisul
față de ce repercusiuni severe
vei primi din partea unor oameni!
Ce ți-am confirmat eu aici e doar un fleac
față de amploarea prin care
trebuie să redai cu lux de amănunte
acțiunea dureroasă a lumii în poezie!”

COPILAȘUL ȘI CÂINELE

Nu-i timp de analizat iubirea față de cineva,
 amplexarea facerilor de bine, pedepsele,
 aprecierile, binecuvântările,
 laudele sau muștrările care trebuie date cuiva.
 Veniți să căutăm pretutindeni
 un copilaș și un câine
 care au ieșit în lume pe o poartă lăsată descuiată.
 Această întâmplare nu-i un simplu joc
 e seva inocenței lumii
 adunată la un loc.
 Între copilaș și câinele ce pășesc atât de aproape
 pe trotuar nestingheriți
 nu încape un cuvânt.
 Între ei nu-i loc de ceva mai sfânt...
 Nu-i loc nici de o virgulă
 care să le separe inocența...
 Inocența câinelui dresat să apere tot ce are în lumea lui-
 copilașul ce-și etalează
 dicționarul de zâmbete vocale de la a la u:
 a, ă, e ,i. î, â, o, u,
 la care câinele în duet cu copilașul

învață omenește al inocenței alfabet de zâmbete ...
Cum să intervină trecătorii fie și cu o șoaptă
sau cu o mirare la vedere
care să nu pară suspectă
pe lângă cel mai mare câine care
încadrează cel mai mic copilaș ieșit în lume? 17
Mergând așa pe trotuar ei par

o lume atât de mică
față de lumea noastră atât de mare,
separate doar de mirări sub acoperire...
Nu ajung toți ochii lumii pentru a realiza pe deplin
o mirare integrală legat de
inocența celui mai mare câine dresat
pe lângă cel mai mic copilaș,
ieșiți în lume singuri după voia lor.
Dar cine ar cuteza să-i abordeze într-un fel,
fie și cu un zâmbet care să nu pară suspect
care să nu pară a trădare, a semn de răpire...
Se încearcă a se realiza o mirare deplină
nu cu ochii ci cu gândurile
față de cum își îndeplinește câinele canonul
față de acest copilaș-
canonul istoriei inocenței
cu sau fără acoperire.
Când lumea care pare că vrea să întrebe:
"Cu cine a ieșit în lume acest copilaș,
câinele prin privirea sa universală

dă de înțeles că vrea să spună
"Nu se vede? Eu sunt călăuza inocenței
care nu poate fi răpită!"
Atunci prin instinctul patern și antic
al omului modern neîmplinit
ce amână ceasul judecății
s-a auzit glasul tatălui copilului:
"Aici sunt!"
Câinele privind acum
nu spre copilaș ci spre mai marele său stăpân
pare a spune:
"Nu mi-am făcut din lume gânduri,
de aceea micul meu stăpân e teafăr lângă tine!"

CONFESIUNILE POETULUI NEVĂZĂTOR

Vei auzi Dumnezeule glasul națiunii
sechestrându-mi sufletul
plin de o arhivă de rugăciuni nerostite
Cum să mă impacientez la arătarea ta Doamne,
ca cei care văd,
când zi de zi mă mir de Tine
nu cu ochii, ci cu gândurile
În vreme ce îmi controlam cu un pix imaginar
poziția și fizionomia
adică îmi închipuiam că scriu
convins că doar acest fel de scriere continuă
este virgula credibilă între felul cum ești
și cum mi te imaginez,
atunci mai neobișnuită ca oricând
credeam că muza mă ia peste picior spunându-mi:
Trebuie să te fac să vezi cu ochii lucrurile.
I-am răspuns:
"Cum le-aș putea vedea altfel de cum mi le imaginez?
Muza a rostit mai fermă ca oricând:
"Trebuie să-mi achit datoria față de soare pentru lumină
deschizându-ți tie ochii.
Astfel va trebui să stai câteva momente
în locul lui Dumnezeu!"
Am tresărit astfel:

”Cum aş fi vrednic să stau în locul Tatălui Ceresc
doar prin simplul fapt
că îmi voi căpăta vederea?”

Muza a adăugat:

”Poţi sta în locul lui Dumnezeu atâta timp
cât nu ţi se cere să faci altceva decât să scrii.

Acum ai motiv pentru asta
să crezi mai mult în Dumnezeu!”

Am răspuns muzei:

”Am crezut şi la fel cred şi acum în Tatăl Ceresc,
nu pentru că văd
ci pentru că mi l-am închipuit
pe Domnul
şi mi-l închipui şi acum
că a fost şi este mai presus de toate, nepipăibil!”

DE LA FACEREA LUMII PÂNĂ AZI

Roua nu-i doar lacrimă...
De la facerea lumii până azi
plantele n-au putut plânge
în numele agricultorilor,
cu toate că
munca la câmp
fie că s-a făcut uneori
prin sacrificii supreme,
nu formează eroi...

SEISM

Fără concordanță cu logica,
în regim de diabolică fantezie
pământul își propagă vibrațiile
ca o răzbunare
pentru cei ce n-au îngropat ca punct de reper
eroii în sanctuare...
Închipuind o bizară superstiție
și o premoniție
prin care
doar dă idei de a răspunde la unele ghicitori barbare,
neputând reda un gând pașnic, un joc,
această mișcare seismică este nepăsarea
ajunsă la soroc.
Pentru prima dată mă izbește muza ca un arbitru,
fără să știu ce vrea să-mi inspecteze concret:
Poezia sau fuga...
Cum să mă prezint acum în fața muzei
fără noimă, fără temei, fără rând ?
Alergător sau scriitor?
Scriu parcă mă pregătesc să fug...
Fug deoarece nu am timp să scriu stând...
Icoane, suvenire și alte obiecte de cult căzând
par elemente vandalizate de atei, de nebuni

lângă care nu-i spațiu nici timp
să adresezi laude, binecuvântări și rugăciuni.

În vreme ce îmi controlam cu pixul
poziția și fizionomia,
adică scriind
convins că doar scrierea mea continuă
este virgula credibilă
între mine și lucrurile neînsuflețite.
muza îmi dă impuls astfel:
"Fugi, că acum nu te pune nimeni să scrii!"
Nu mai apuc să gândesc nimic.
De fapt în acest sens muza în premieră absolută
îmi dă de înțeles că
nu mai trebuie să-mi folosesc mintea,
ideile, gândurile ci doar picioarele...
Muza chiar îmi oferă drept recompensă speranța
rostind :
"Fugi,să ai unde scrie!"
Ce consolare stranie din partea muzei pentru un poet!
lau arhaisme, chiar și neologisme
de pe lista de rezervă a gramaticii
de parcă le pun la pariu, la jocuri cu camătă,
și scoțând de sub restricție toate mirările,
prin fuga ce pare o probă,
o pregătire de unul singur pentru finala de fugă
din calea cutremurelor...
Incredibil cum voi fugi atunci în doi

sau cu mai mulți.

Fug spre locul unde mâinile grădinăreselor

și a florăreselor

nu sunt încă afectate de porii urticari a urzicilor,

de ghimpii trandafirilor

și de iubirile înșelătoare a maratoniștilor.

Îngân valabilitatea compromisă a acestui loc

de care fug precum cercetătorii-inventatori demoralizați

ce doresc să-și trăiască individual prin invențiile lor

teama de viață, de iubire, de moarte...

Fuga mea simbolizează canonul istoriei cronometrelor.

Muza mă cronometrează dumnezeiește.

Sprintez prin instinctual antic

al omului modern neîmplinit

ce amână ceasul judecății,

având cel mai scurt timp și spațiu la dispoziție

cât să mă pun pentru deosebire

drept virgulă vie

între dărmături și poezie.

Pământul își descarcă prin vibrații nebunia

orgoliul și fantezia

cutremurând până și altarele,

dând peste cap binecuvântările,

dezlegările de orice fel,

canoanele și complimentele,

amestecând ritualurile cu viciile,

datinile cu fanteziile,

serenadele cu bocetele,

făcându-ne să ne întrebăm
dacă este eficientă fuga și ruga,
când este implementată afirmația:
"Dinte pentru dinte"
Cu toate acestea
nu-l vor lua pe Dumnezeu minunile înainte
Tatăl Ceresc nu săvârșește minuni din indulgență
nici nu va salva nimic de fală
sau din alte percepții nemotivate
în locul meu.
Cu instinctul antic al omului modern neîmplinit
ce amână ceasul judecății
încerc să salvez ce se poate,
cu brațele zămislite din căința cuplului de lideri
care i-a înrobit pe tineri...
Și mă reped spre vietatea mea de companie
încă vie,
o înaripată fermecată
care nu pasăre ce cântă părea
ci un interzis colindător
cu dor...
Cum mima un ton dat ca de un vestit dirijor,
zburătoarea părea că nu vrea să cânte în mod păsăresc
ci să colinde într-un fel distinct, liber,
omenesc.
După ce și-a dat drumul la glas
într-un dumnezeiesc și unic stil
m-am convins că atunci am ascultat pentru ultima dată

o colindă în regim de tril...

Of, pământule, căiește-te să știm ce binecuvântăm!

Of, pământule, căiește-te să nu te îngânăm

ca păsările care se întrec una pe alta, zburând,

migrând...

CONCURSUL IADULUI

Încercând să fac o scriere nu doar pe măsura credincioșilor
ci și a ateilor,
muza mea mai anostă ca oricând
m-a abordat astfel:
„Prin asta unde vrei să ajungi,
în rai sau în iad”
I-am răspuns că în rai nu-i cazul,
cum că e de prisos a încadra doar în ultimă instanță
fericirea în poezie...”
„Bine, fie !” îmi semnalează muza ca un ghid sau impiegat .
Mi se impune să călătoresc (în concurs) prin iad pe un drum
cu restricție de viteză și greutate.
Adică, pe jos și cu greutate mai mică de cum îmi pot închipui,
de parcă măsoar cu pasul istoria,și geografia
concret spus: tot ce a fost
și este în lume sub dimensiunea cea mai vastă-sărăcia...
Cică așa cere concursul
și să nu par suspect
deoarece prin orice poți deveni suspect
mai puțin prin sărăcie
și că așa trebuie să întrec melcul:
nu în mișcare ci la răbdare...

Gata, urcă pe cântar, îmi spune ghidul!
Urc pentru a fi cântărit...
Ești prea greu! Conform regulamentului concursului
nu-ți este îngăduit să călătorești cu această greutate!
Dar dacă vei slăbi câteva kilograme
prin ce metodă vrei,
fie prin efort fizic, regim sau post,
ți se va da totuși un bagaj ... cât de mic...!”
În timpul călătoriei prin căldura extremă și post,
slăbesc într-atât încât mi se permite
să iau ceva la mână nu înainte de a fi întrebat
ce profesie, hobby sau pasiune am.
Spun că pe lângă altele sunt poet și astfel
mi se dau câteva coli de hârtie și un pix...
Încep a scrie parcă mă debarasez
de materiale inflamabile
Scriu parcă mă dezbrac de haine cuprinse de foc
Prin cuvintele de foc sau prin focul de cuvinte,
inima îmi este mai mult decât un pompier.
N-au stins pompierii într-un ritm mai alert cu apă
câte cuvinte a stins și stinge inima cu sânge.
Mi se dă apă! Multă apă să pot transpira .
Ca acest fenomen să se numească transpirație nu foc...
Nu trebuie să am transpirație de foc!
Scriu parcă transpir .
Transpir parcă scriu.
Exist ca un subiect ușor inflamabil înconjurat de foc,
exclus din gramatică

din criza de verbe și pus pe lista de rezervă a acesteia
în așteptarea unei eventuale minuni.
Și totuși scriu că nu-mi este teamă că-l vor lua
pe Dumnezeu minunile înainte în acest sens...
Tatăl Ceresc nu săvârșește minuni din indulgență...
Dumnezeu nu se ocupă de fleacuri,
nici nu va scrie nimic în locul meu...
De aceea am speranța că voi trăi cât mai am ceva de scris.
Scriu cu transpirație să nu mi se impună (ca păcăleală)

să folosesc altceva în acest sens.
Să nu ia foc cuvântul
Consum doar apă.
Poți părea suspect și depunctat
consumând orice produs,
mai puțin când bei apă.
Parcurgând în asemenea condiții iadul la pas, pe jos
și introducând cu lux de amănunte durerea în poezie
nu știam că mai poate lipsi ceva pentru ca această
prestație să poată fi apreciată pe măsura așteptărilor
până l-am văzut pe Dumnezeu cum se miră de mine...
De ce se miră?
Întreb astfel deoarece nici nu știu cu cine am concurat...!
Poate am concurat de unul singur...
Nu mi se spune nimic în acest sens.
Ar fi de prisos să mi se dea un alt fel de distincție
după mirarea respectivă cum ar fi "Premiul iadului"

COPILAȘUL REGĂSIT

Cade o ninsoare ca un lucru făcut de probă
precum experimentele în laborator
de parcă astfel
Dumnezeu își măsoară puterea
în ritmul cel mai grăbit posibil
în regim de experiment astronomic
Astfel pământul a devenit
un laborator de proporții nemăsurate
în care fiecare om este un Yeti (om al zăpezilor)
mai mult sau mai puțin evoluat.
Ninsoarea căzând prea abundentă și imprecisă
peste omenire
semnifică fără noimă, fără rând
o istorică nereușită migrare,
o imposibilă iubire
și o pedeapsă fără acoperire.
Și fuga aceluia copilăș către nu se știe cine
semnifică drumul îndurărilor plin cu refugiați,
canonul istoriei zăpezilor veșnice...
Copilașul a căzut odată în zăpadă...
Apoi încă odată și iar a treia oară
sub crucea de zăpezi veșnice,
strigând: „Mamă, nu-s prea multe jucăriile care

mi le-ai lăsat dar sunt toate de zăpadă...!”
Iar zăpada cădea prea abundentă ca o bizară fantezie
vrând a se situa prin asta la rang de paradă
dar e o mascaradă
cum că nu se pot face oameni în toată firea
doar din zăpadă.

Când se credea despre copilaș
că saltă prin zăpadă de bucurie
și că e de cineva supravegheat sau așteptat
cumplit striga după cineva și se căznea
să nu-și dea tribut zăpezilor, inocența...

Atunci prin instinctul matern și antic
al omului modern neîmplinit
care amână ceasul judecății,
copilașul a fost luat în brațe de bunica lui.

„Dragul meu ești teafăr?”

Copilașul lăcrimând puțin, a spus:

„Nu-s prea multe jucăriile pe care
mi le-a lăsat mama,
dar sunt toate de zăpadă”

NEPOTUL

Toți care te-au urmat pe tine Doamne
l-au abandonat din fragedă pruncie
Ca răsplată pentru ei
și ca să nu plângă niciodată
te-ai dăruit Dumnezeule prin diferite lucruri
acestui copilaș ca jucărie.
Bunica văzându-și nepotul
că se joacă cu cărțile de religie
roști doar atâta:
"E bine ce faci?"
Copilașul a răspuns:
"Ce fac eu nu-i un simplu joc,
ci e febra tinereții tuturor
adunată la un loc.
Prin inocența mea
ce să pun mai presus de Biblie
între mine și dumneata
dacă n-o am pe mama,
dacă nu-l am pe tata?
Prin asta se joacă Dumnezeu cu mine
omenește,
totodată învățându-mă cum să mă joc cu El
dumnezeiește!"

FĂRĂ GARANȚIE 2

Moartea nu mă mai atacă,
mă momește
M-a momit și sub pretextul
că ea este regizor
Mi-a arătat Golgota pe care
să urc cu crucea în spate
prefigurând rolul Mântuitorului nostru
Iisus Hristos.
Am refuzat nu pentru că
mi-ar fi fost frică de răstignire
ci deoarece n-am primit garanția
că după ce îmi voi da sufletul pe cruce
pot învia drept actor
Moartea mult m-a provocat
Astfel am devenit om
Moarte nu-ți vei putea încadra
imaginea în timp
eu sunt complementul altui destin
Moartea m-a momit și unde
nu ajunge lumina pentru toți ochii

Dau un ochi pe un fascicul de lumină
Cu ochiul ager ce-mi rămâne
pot lua în vedere exercițiul mântuirii
să-l perfecționez
să devină întregul care
ar fi acceptat înafară de viață
în schimbul aceluia drum fără întoarcere.

NIMIC SUSPECT

Ce pot scrie să nu par suspect?
Să nu se creadă că am plagiat
ori că am ceva cu cineva!
Am găsit subiectul:
Căderea unei frunze
sau zborul pufului de păpădie
care s-a desprins de lângă mine în văzduh
fără aripi,
fără speranțe
fără intermediari,
(fie aceștia diferite aparate de zbor
sau alte mecanisme de menținere în văzduh)
Fără aceste elemente
chiar și în cădere
suntem inferiori și față de frunze.
"Vezi cum te exprimi, îmi murmură muza,
să nu pari că doar îngâni în poezie căderea frunzei,
astfel vei fi considerat un simplu actor."
Am găsit procedura!
Nu prin creion sau prin alte instrumente de scris
nici prin viu grai deoarece acestea pot părea
elemente suspecte prin care se va crede că
copiez sau imit orice mișcare
sau sunete neprevăzute.

lau însăși frunza!
O ridic la înălțimea unui copac obișnuit,
nu mai sus nici mai jos,
să se creadă că execut mișcări suspecte,
ci astfel frunza să aibă timp

să cadă în voia ei...
De la înălțimea respectivă
las frunza să cadă
până aproape de pământ
La un timp îmi întind mâinile sub ea
Aceasta îmi cade în palmă...
Astfel i-am dat frunzei
oazia să cadă cum a vrut ea.
Chiar în palma mea...
Nimic suspect...

REGINA MEA

Cum Iisus Hristos strigând către Lazăr care a înviat,
în inima mea-noul cimitir de cuvinte
a intrat muza strigând:
"Poezie, vino afară!"

Acum scriu parcă inima grăbită
cronometrează cu pulsul ei
Înălțarea Domnului nostru Iisus Hristos.
Mă opresc brusc din scris...
Gramatica dă muzei onorul în inima mea...
Scriu iar parcă duc muza cu o ricșă de cuvinte
în castelul ei de inspirații.
Văd gramatica destinului
ca pe o festivitate completă
cu verbe postate pe toate planurile
Acum scriu parcă
ridic muza prin toate aceste verbe
pe un tron de cuvinte de aur, lângă care
medici, juriști, clerici și economiști
așteaptă un verdict.
Simțindu-mă diferit față de aceștia
încerc să ies din plan

ca un substantiv neobișnuit exclus din gramatică
și pus pe lista de rezervă a acestora
în așteptarea unei eventuale minuni,
nu înainte de a face în fața muzei
o reverență din creion:
"Regina mea!"
Muza m-a abordat astfel:
"Tu ești mesagerul meu!
Aceștia toți au fost chemați aici pentru
profesia care o au!
Prin faptul că m-ai ridicat unde îmi este locul,
vei avea întotdeauna pentru cine veni aici
și pentru cine ieși în lume!

ȘCOALA VIEȚII

Ți-a fost minoră și căința că
n-ai ținut prin refugii
sanctuarele cu Mântuitorul nostru Iisus Hristos
nici când ne-au separat stihilele...
Acum este de probă sau temporară iertarea
că dintre toate instinctele
doar cel necontrolat
îți dă impuls să-l urmezi pe Iisus.
Nu dispera controlează-ți instinctul
Acesta este atuul tău...
Controlează-l ca pe un examen
care se desfășoară
În funcție de fenomenele meteorologice extreme
Adică : pe lângă că trebuie să treci
prin ce a trecut Noe
Te vei confrunta cu situații fără precedent:
Trebuie să treci prin ce n-a trecut nimeni
Nu te descuraja
E doar o perioadă de pregătire
Nu concurezi cu nimeni
Exersezi de unul singur

În cazuri extreme
ca oricărui ucenic
îți vine în ajutor profesorul
Gen: Colaborarea dintre Dumnezeu și Noe
La finele școlii
să nu te "împănezi" că vei deveni un rival de temut
chiar și pentru Noe
sau să speri că-i vei putea lua locul
spre a te ridica mai presus ca el
Când Dumnezeu a cuvântat:
"Cum să pot zbura mai presus de ceva anume,
fără aripa-mi pereche fericirea,
că doar împreună cu aceasta
pot forma zborul suprem."

NORMĂ 2

Urcând Golgota
am căzut a treia oară
ducând crucea țării,
în timp ce la dreapta mea
Mântuitorul nostru Iisus Hristos
urcând și el
dar de această dată ca turist
și scriind versuri despre
istoria acestui deal
a căzut lângă mine,
nu silit de povara drumului
ci a metaforelor...
Atunci Domnul Iisus Hristos
a făcut cu mine schimb de experiență.
A luat el crucea.
Iar eu îi continui poezia.
După câteva momente,
în cel mai imprevizibil mod
m-a împresurat stăpâna peste tot ce s-a scris
și se scrie-Muza.
Dând acesteia onorul din creion
și murmurând descumpănit:

"Imensitatea ta!"

Muza îmi glăsuiește:

Unde ai rămas de Mântuitorul nostru Iisus Hristos?

Doar scrii?"

Este prima pauză

pe care mi-o provoacă muza, legat de poezie

Însă fug și apuc din nou crucea și scriu...

Cad scriind...

Scriu căzând a nu știu câta oară sub crucea țării...

Nu mai am pe ce să-mi înalț piciorul...

Ce înalt e Golgota și cerul e atât de jos

dar nu-l mai văd pe Iisus Hristos!

"Ce stai meditănd în sec la Iisus,

îmi cuvântă muza!

Continuă și scrie,

dă-mi crucea mie...

Mântuitorul s-a dus

să-ți pregătească un loc în care

să ai timp să încadrezi

în adevăratul sens al cuvântului

durerea în poezie!"

STĂPÂNA PESTE TOT CE S-A SCRIS

Îmi controlez în plan imaginar sărăcia
Deci doresc să scriu...
Dar mă întreb cu ce?
Caut un creion cum aş căuta o spadă cu care
să lupt
ca într-un război mondial împotriva plictiselii...
Doresc astfel să scriu cum aş înfăptui
o biserică a sărăciei fără pereţi
formată doar din cuvinte.
Nu mi-ar ajunge gramatica
pentru a defini concret în cuvinte viabile
această biserică a sărăciei fără pereţi
formată doar din rugăciuni...
Caut un creion sau alt fel de instrument de scris
cum aş căuta o mitralieră de caricaturi oarbe
cu care măcar să pot speria tot ce mă plictiseşte...
Probabil am speriat ceva că mă izbeşte
într-un mod neobişnuit
ca un flux de căldură relativ rezistenţei mele
ce-mi străpunge pielea fie din afară în interior
sau din interior în afară .
E stăpâna peste tot ce s-a scris până acum
şi peste tot ce se va mai scrie de acum înainte:muza.

Sunt atât de nepregătit față de această apariție
misterioasă și neprevăzută
încât n-am un creion cu care să dau onorul muzei
Doar rostesc în surdină:
„Regina mea!”
Și cu gândul să fug în sat după un creion... Citindu-mi gândurile,
muza m-a abordat astfel:
„Ce vrei să faci cu creionul fără mine?
Vin cu tine!
Vin doar cu tine în sat după acel creion!
Cine va remarca faptul că sunt doar cu tine
sau că ești doar cu mine?
În satul acesta pe cine a interesat aspectul
că am venit doar la tine?
Sunt cu tine nu de când e satul ci de când te am
amic imaginar!
Înainte de a te naște...
Mi te-am imaginat înainte de a fi acest sat...!!!
Pe cine a interesat aspectul că n-am dorit
să reprezint alte proprietăți în acest sat
decât creionul tău...?”

EXERCİȚIU EXTREM

Fără concordanță cu meteorologia
și hidrologia,
marea își propagă prin valuri nebunia
și fantezia
ca o răzbunare
pentru cei ce n-au eliberat cenușa eroilor în adâncurile ei
ca punct de orientare,
înălțând valuri
cum în onor negre steaguri
dorind parcă a se situa prin asta la rang de paradă
dar e o mascaradă
cum că nu se pot
forma munți în toată măreția lor
doar din apă chioară
care să biruie în canoane...
Ca un război hidrologic
dintre geografie și istorie
pentru monumente de orice fel
zăpezi veșnice și eroi
valurile îmi cuprind ambarcațiunea
dând peste cap binecuvântările.
În premieră mă împresoară muza
ca un nevăzut colac de salvare

fără să știu ce vrea să-mi pună la încercare,
felul cum scriu sau cum înot.
Cum să mă prezint acum în fața muzei
fără noimă, fără temei?
Înotător sau scriitor?
Deja sunt în valuri și înot parcă
scriu pe o mare de hârtie lichidă...
Controlându-mi cu brațele poziția și fizionomia
Adică:
fără să pot scrie ceva ferm în fața muzei,
măcar o virgulă credibilă între mine
și lucrurile imprevizibile ...
Muza mă impulsionează ca niciodată astfel:
"Înoată că acum nu te pune nimeni să scrii!"
Mai mult mă avântă:
"Înoată cu curaj să ai unde scrie!"
Incredibil, ce încurajare din partea muzei
pentru un scriitor!
Ceva nu este curat aici...
Muza mă cronometrează îngerește
ca pe un pește
de parcă eu trebuie să o inspir pe ea
în funcție de cum înot!
Și chiar vehiculează:
"Înotul acesta va fi inspirația mea pentru tine!"
Un val ridicându-mă ca pe un steag,
ca pe un banner de parcă astfel marea
dă onorul, muzei

Onorul mării în fața soarelui răsărind
mi-e dat să-l simt
pentru cei ce nu de rău de mare
sau de dorul ei au murit, ci de sete...
Înot cu teama că nu-i va ajunge muzei
marea până la țărniș ca inspirație
ci va trebui să mă întorc fâstâcit înapoi în larg...
Câtă hârtie de scris îmi va trebui
după această incursiune acvatică
pentru a putea prețui grammatical
marea la cotele ei?
Cu muza la cârmă înot
cu consimțământul că astfel nu trișez victoria...
Ajung pe mal câtă vreme pun picioarele pe uscat
când muza îmi dă impuls astfel:
"De ce stai așa ca o virgulă incredibilă
între mine și mare?
Acum nu te pune nimeni să înoți !
Scrie! "

EXERCİȚIU

Mai impulsivă ca oricând
muza mi se bagă în seamă printr-o sumedenie de urzici
parcă dezvoltându-le în ciuda poeziei
și în același timp parcă din umbra urzicilor mă întreabă:
"Ce ți-ai dorit să fii, simplu grădinar, poet-grădinar sau numai poet?"
Fără să pot da momentan un răspuns
și fără să-mi dau seama că sunt cu mâinile goale
mă apuc încet să curăț grădina de urzici pe când muza a continuat:
"Ce faci acum, îngâni poezia culegând alene urzici?"
Pe când mă gândeam că îmi va da o idee să scriu ceva,
muza îmi spune:
"Bine, culege toate urzicile dar mai cu suflet!"
Ce îndemn pe mine din partea muzei de parcă
usturimea provocată de urzici,
este unitatea cu care se măsoară metaforele.
Muza vehiculează iar:
"Dacă te gândești să te separi de mine
în locul unde mâinile visătorilor
nu sunt încă afectate de porii urticari ai urzicilor,
de ghimpii trandafirilor
și de iubirile înșelătoare ale grădinarilor
nu vei întâlni restul lumii care înțepă sau irită?"

Atunci ce vei răspunde?

*Unde am lăsat pe cea care m-a iritat,
dar cu blândețe în mod educativ?*

”Dacă unii oameni sunt ca aceste urzici, iritanți,
vei da înapoi?

Influențat de ei, te vei ascunde chiar și de mine?

Dacă șovăiești în fața acestor urzici,
ce vei face în fața scrisului?

Așa vrei să devii un grădinar/poet desăvârșit?

Dacă virgula credibilă dintre usturimea din lume

și felul cum te îndemn eu să scrii poezie

ar fi porii urticari ai acestor urzici,

înseamnă că doar te fac să te joci de-a grădinăritul

sau de-a poezia

față de ce amendamente severe

vei primi din partea unor oameni!

Ce ți-am explicat eu aici e doar un exercițiu banal

față de amplexarea prin care

trebuie să implementezi cu lux de amănunte

usturimea lumii în poezie!”

ZODIE FACULTATIVĂ

Muzei care mi se bagă în seamă
printr-un melc îmi spun:
„Ce faci acum, miști melcul în ciuda mea?”
Aceasta îmi rosti:
„Îl determin să se deplaseze
în funcție de cum scrii tu.”
Spun muzei astfel:
„Să-mi imite prin mers poezia?
Păi, după cum îl faci tu să se deplaseze
ar trebui să scriu doar poezii de tip haiku!”
Muza a adăugat:
„Să-l fac să se miște mai repede
precum ai vrea tu să scrii poeme în proză?
Cum ai putea scrie
să nu pari prin asta de speriat?
Să nu se sperie melcul
de acest instrument de scris de categoria grea!
Tun de cuvinte...!
Cum să-l fac să pară tun de cuvinte oarbe?”
Și se ia melcul la drum
parcă trăgând cu urechea
la spusele muzei cu teama că
în lipsă de spațiu îi voi scrie ca o hulă

titlul poemului direct pe cochilie.
Muza îmi dă de înțeles că melcul
s-a speriat dar l-a convins că nu vreau
decât să-i caligrafiez mișcările-i de mim.
Scriu parcă poezia mea ar fi unitatea cu care
se măsoară în intensitate nu mișcările melcului,
ci răbdarea acestuia.
Melcul se mișcă de parcă această chestiune
este unitatea cu care se măsoară metaforele.
Pe melc îl desparte de poezia mea doar o virgulă.
Nu știu dacă melcul merge prea încet
sau scriu eu prea repede...
Cum aş putea scrie poezii
mai repede de cum merge melcul?
Prin asta se va deduce
că nu implementez răbdarea în poezie.
În fond și la urma urmei
legat de poezia mea
am întrecut melcul dar nu la mișcare,
ci în răbdare...

EXTREMA MIRARE

Probabil exist fiindcă
Dumnezeu se miră că-mi este greu să
găsesc un loc unde să plâng
fără să fiu văzut de nimeni
și că nu mă mai mir pe nimic.
Unde să plâng?
Este un lucru nefiresc a plânge de fericire
în văzul celor ce plâng de nefericire.
De nefericirea că nu mai au nimic...
Dacă nu mai au nimic, pe ce să mă mir?
Să-i spun la cineva cum de îi este frig dacă
are mai multe rânduri de haine pe el ?
Sigur acesta mi-ar spune apoi:
"Cum să nu-mi fie frig dacă sunt desculț!"
Păi de ce e desculț?
De sărăcie, sau că e nebun?
A vrut el să fie sărac sau nebun?
A te mira pe cineva care nu vrea să fie sărac
sau nebun, e un lucru nefiresc.
Dacă Dumnezeu ar vrea să vină la mine
în chip de om sărac
ar fi doar un pretext figurativ ca a unui actor,
dar Tatăl Ceresc nu e actor care face haz de
necazul altuia

și știu că nu va veni astfel.
Că doar ar vrea, e un lucru firesc
pe care nu am de ce să mă mir....
Iar dacă ar dori să vină la mine
în chipul celui mai bogat om,
ar fi la fel un pretext fără noimă
deoarece știu că nu va veni astfel,
deoarece pe persoane
și pe lucruri care ne înconjoară
nu am de ce să mă mir
când Dumnezeu este mai presus de ele...

STĂPÂNĂ PESTE TOT CE S-A SCRIS 2

Îmi controlez în plan imaginar sărăcia
Deci doresc să scriu cum aş reconstitui
sau apăra un sanctuar al sărăciei fără pereți
format doar din canoane.
Nu mi-ar ajunge gramatica
pentru a defini concret în cuvinte viabile
acest sanctuar
format din căința că n-am ținut în legătură
cu Mântuitorul nostru Iisus Hristos
nici măcar refugiile unde ne-au împrăștiat stihiiile.
Caut un creion sau alt fel de instrument de scris
cum aş căuta o petardă artizanală
cu care măcar să pot speria tot ce mă chinuiește...
Probabil am speriat ceva că mă izbește
într-un mod neobișnuit
ca un flux de căldură relativ rezistenței mele
ce-mi străpunge pielea fie din afară în interior
sau din interior în afară .
E stăpâna peste tot ce s-a scris până acum
și peste tot ce se va mai scrie de acum înainte:muza.
Momentan n-am un creion cu care să dau onorul muzei
Doar rostesc în surdină
"Regina mea!"
Citindu-mi gândurile, muza m-a abordat astfel:

”Ce vrei să faci cu creionul?”

Rămân mut de uimire auzind asemenea întrebare
chiar din partea muzei!

Ea a continuat:

”Sunt convins că stau în fața unui creator
nu a unui simplu copiator!

Te-am numit mesagerul meu
să mă reprezinți din memorie
nu din creion...

Te-am dobândit precum o recompensă,
sau premiu

nu ca pe un lucru oarecare
tratându-te fără indulgență
să nu încadrezi totul fără noimă
în geografie, în istorie
sau mai amplu în viitor!”

GRAMATICA IERNII

Scriu parcă
mut zăpadă dintr-un loc în altul.
Referitor la această scriere
nu poți ști exact care sunt arhaisme
și care sunt neologisme
deoarece toate cuvintele sunt din zăpezi veșnice...
Ba mai mult, în asemenea condiții
scrierea mea continuă pare o avalanșă...
În această gramatică a iernii
până și diacriticele
ba chiar și semnele de punctuație
par "rânduri, rânduri" de ninsori.
Iar la sfârșitul acestor elemente
în loc de puncte, puncte, sunt troiene...
Crivățul nu-i altceva decât
ecoul unui prelung icnet de iarnă
redat gramaticii prin vocalele : a, e, i, o, u, ă, â
și amplificat de ger.

REGINA MEA 2

1

Muza bună m-a împresurat într-un mod
cât se poate de favorabil.
(spun asta deoarece sunt și muze rele precum demonii)
Și o întâmpin prin apelativul:
"Regina mea!"

Ea mă primește astfel:
"Mesagerul meu, te-am dobândit drept premiu
sau recompensă
nu ca pe un lucru oarecare
să nu încadrezi totul fără rînd
în geografie sau în istorie!"
Muzele rele fiind prin preajmă au obiectat:
"Trădare! La judecată cu ei!"

2

Nici una nici alta se hotărăște ca muza mea să fie răstignită
dar nu pe o cruce inertă ci pe una însuflețită.
Sunt ales eu pe post de cruce vie pe care să fie răstignită muza
Pe al ei umăr-munte de cuvinte mă ridică muza,
umbrind în întregime Golgota sub statura sa...
"Ne trebuie un Everest mai mare
să putem înfăptui această răstignire!"
Așa vociferau muzele rele...Și sunt dat la o parte...

3

Apoi fără să am ca inspirație măcar o poezie însuflețită tip "Haiku"
prin care să spun ceva în fața muzei
rostesc doar atâta:

"Nemărginirea ta, acum când pe umărul tău de inspirații
ai ridicat Muntele Everest ca pe o cruce de jucărie
cum cred muzele rele că poți fi răstignită?
Toate acestea sub credibilitatea ta au fost anihilate!
Nu am poezie pe măsură cu care să te preamăresc!"

4

Cum Iisus Hristos strigând către Lazăr care a înviat,
în inima mea-noul cimitir de cuvinte
a intrat regina mea-muza strigând:

"Poezie, vino afară!"

Gramatica renăscută dă muzei onorul în inima mea...

Acum scriu parcă inima grăbită

cronometrează cu pulsul ei

Înălțarea Mântuitorului nostru Iisus Hristos...

FĂRĂ ACOPERIRE-2

Urcând Golgota fără acoperire
ca un prea legiuit pe lângă nelegiuiți,
am căzut a patra oară ducând crucea țării
și cu totala-mi mască pe față,
nu doar ca cea medicinală
cică să nu văd,
ca să nu deochi partidul altoit și miluit
prin descântece
de urât
de amăgitoare conjunctură
de sperietură
și spor în toate
să nu intre în istorie
ca un basm sau ca minciuna pe ușa din spate...
Nimic nu văd prin masca principiilor politice
ci simt prin crucea grea a țării, ce o țin pe umăr
că trec de Golgota și sunt îndemnat să pășesc înainte
fără Mântuitorul Nostru Iisus Hristos...
Deși Mântuitorul a rămas de mine pe Golgota
pășesc cu El în gând,
iar când doream să întreb:
"Ce deal sau ce munte urmează
în calea crucii țării mele,

m-a întâmpinat muza ca Simeon Cireneul pe Iisus
Atunci fără să am curajul și nici cu ce
să consemnez ceva
legat de această apariție,
dau onorul muzei cu crucea:
Onorul istoriei supunerilor extreme...
O, dacă această cruce grea a țării
ar fi chiar cel mai cumplit instrument de scris
să pot consemna ceva cu ea în fața muzei!
Atunci muza a rostit:
"Chiar crucea grea a țării ce o duci pe umăr,
urcând și coborând deal după deal identic cu dealul
noilor principii politice,
e instrumentul cu care vei alcătui
poezia durerilor concrete!"

ÎNCERCAREA CEA MAI GREA 3

S-a întocmit încă un certificat medical
al limbii române.

În fața acestui nou virus
până și mirările au fost trecute pe
lista suplimentară a gramaticii
deoarece e sigur că până și virusul respectiv
mirându-se pe unii oameni că ce au fost,
ce sunt sau ce vor fi
este în dilemă...

În fața acestui virus
doar sughițurile sunt imune
însă nu se știe care este sughiț de bine
sau de rău

când acestea se manifestă
ca o premoniție
cum că se gândește cineva la tine..

În concordanță cu această pandemie
care sughiț este mai viabil
ca cel care vine însuși ca o premoniție
dinspre acest virus
și atunci cine te poate pomeni mai abitir,
mamă, lume...!

BIO METAFORIZARE EXTREMĂ

De foamete mă arde soarele în acest anotimp înșelător
ca unicele plante: urzicile, ce cresc
de dorul minunilor.

În acest context și Dumnezeu poartă o teamă:
să nu-l ia minunile înainte.

Dacă va face minuni cu urzici....

Aceasta ar fi preîntâmpinarea foametei
că fac eu vrăji cu urzici...

Acum să vedeți cum se vor săvârși în același timp
vrăji și minuni.

Aici e finala concursului de mirări.

Dumnezeu cu minunile, eu cu vrăjile,
dăm peste cap binecuvântările,
descântecele, complimentele și canoanele
în meniuri cu urzici amestecând datinile cu fanteziile...

Aceste plante universale se leagănă în vânt
de parcă șuieră a răspuns așa:

"Acum să te vedem...!!!

Tu pe noi sau noi pe tine
te vom bio metaforiza cu porii noștri urticari și iritanți....
Sau prin pact ne vom "urzicomeni" în comun...!"
Ce pot spune decât că rămân mut pe moment,
ca un cântăreț care nu are altă soluție mai sinistră

pe timp de foamete
decât să cânte în frunză de urzică...
În loc de spadă sau de pușcă într-o anumită luptă
va trebui să folosesc urzici?
La cine să fac un memoriu în acest sens?
Să scriu destinului? Muzei?
Dacă ar ști măcar muza ce scriu!
Pe când rosteam toate acestea,
muza m-a împresurat astfel?
"Ce tot îndrugi acolo?
Ce să-mi scrii mie pe foametea asta?
Dacă Dumnezeu te inspiră direct ce să scrii,
ce aștepti de la mine?
Scrie...!!!
Eu sunt trimisă doar ca arbitru...!!!

VASILE DAN MARCHIȘ

Biografie

Născut la 3 decembrie 1966 în localitatea Asuaju de Sus, Maramureș. Și-a petrecut copilăria și unele perioade din viață în localitatea natală menționată.

A debutat cu versuri în cotidianul Graiul Maramureșului, în anul 2000.

Este publicat cu versuri în revistele: "Familia", "Convorbiri literare", "Hyperion", "Alba Iulia Cultural", "Leviahtan", "Argeș", "Cuvânt românesc", (Spania), "Litere", "Feed Back", "Neuma", "Alternanțe", (Germania), "Caiete Silvane", "Nord literar", "Meridian Cultural Românesc", "Vatra veche", "Plumb", "Observatorul" (Canada), "Portal-Măiastra", "Spații culturale", "Surâsul Bucovinei", "Caligraf", "Sintagme literare", "Banchetul", "Caietele Columna", "Mărturii culturale", "Urmuz", "Boem@", "Tecuciul literar-artistic", "Poezii pentru sufletul meu", "Reflex", "Arena literară", "Expres cultural", "Literatura de azi", "Timpul", "Contact internațional" (Canada) etc

Fondator al revistei "Sintagme codrene"

Membru al Ligii Scriitorilor din România.

Este prezent cu versuri în unele antologii, dintre care amintim: Antologia Poetica Cenaclul Poetic Schenk, alcătuită de scriitorul și traducătorul Christian W.Schenk, 2000

Anotimpul Iubirii, a Cenaclului Scriitorilor din Maramureș, alcătuită de Baki Ymeri 2018

„Casa mea, România Mare: Antologia Centenarului Marii Uniri (1918-2018)”, volum apărut la Cluj-Napoca, sub egida Ligii Scriitorilor din România și a Editurii Napoca Nova, 2018

*Vibrația metaforei, editura InfoRapArt, alcătuită de Asociația Scriitorilor pentru Promovarea Realizărilor Artistice. Coordonator proiect Petre Rău, 2022

*Rapsodia cuvintelor, editura InfoRapArt, alcătuită de Asociația Scriitorilor pentru Promovarea Realizărilor Artistice. Coordonator proiect Petre Rău, 2022

Volume de autor (toate de poezii):

* Microepistolele tristeții, Editura Ethnologica, Baia Mare, 2005

*Zodii de rezervă, Editura Amanda Edit Verlag, București, 2015

* Meditațiile Bucuriei, Editura Amanda Edit, București, 2018

* Zodii de rezervă 2, Editura Amanda Edit, București, 2019

*Cruci vii, editura Enesis, Baia Mare, 2022

*Chiar din a șaptea zi, editura Amanda Edit, Sinaia, 2022

Distincții:

*Premiul Centrului Județean pentru Conservarea și Promovarea Culturii Tradiționale Maramureș, la Festivalul Național de literatură, Cicârlău, Maramureș 2014;

*Premiul cotidianului „Informația zilei de Maramureș” la Festivalul Național de Poezie Vișeu de Sus, 2009;

*Diploma de excelență din partea Primăriei orașului Ulmeni pentru activitatea scriitoricească și contribuția la promovarea culturii și spiritualității românești, în cadrul zilelor orașului, în anii 2015 și 2019.

*Diploma "Stejarul de Aur" din partea revistei "Poezii pentru sufletul meu, 2021

*Diploma de excelență-Ambasador Armonii culturale, din partea editurii/revistei Armonii culturale, 2022

*Premiul Radio ProDiaspora, 2022

REFERINȚE CRITICE

Dumnezeu, muza, poezia, și literatura în general, sunt teme predilecte, pe care poetul Vasile Dan Marchiș le adoră și le manipulează frecvent, cu multă iscusință. În grupajul liric pe care ni l-a încredințat, hotărât lucru, muza este cea care domină chintesența creativă a poetului.

Într-un limbaj ușor descendent, poetul încearcă alambicări inedite din cuvintele ce-i alcătuiesc versul: "De aceea te voi face aprig să scrii / cum grădinarii la fete dedicații cu trandafiri. / Îi fi tu grădinar / dar cu muza nu te joci de-a urzicile / sau să mă îngâni ca pe acestea" ("Purificare").

Printre poeme întâlnim și unul dedicat unui subiect mai sensibil, mai capricios, cel al sărăciei, subiect pe care poetica, de regulă, nu obișnuiește să-l trateze la modul direct. Și totuși, poemul are suficientă consistență lirică și reușește să convingă lectorulcă, într-adevăr, are ceva de spus: "Sunt mesagerul sărăciei / pe care o etalez în regim de pantomimă / în gesturi, semne, suspine, / cum vântul în crengile goale ale copacului" ("Nu ajung cuvintele").

Poemele sunt înțesate cu reflecții care reușesc să împingă sentimentele spre împrietenirea cu destinul, cu însăși muza. De pildă, uimirea este concretizată până la urmă în muza literaturii:

”La început a fost uimirea / cum că / Dumnezeu n-a avut prin ce-și concretiza gândirea”(Literaturizarea uimirii).

”Scrierea extremă”, un poem fabulos, reflectă, de asemenea, preocupările poetului de a comunica cu muza și de a desluși tot felul de taine ale creației: ”Acum mă opresc din criză acută de spațiu,/și pentru a nu așeza noile litere / peste cele scrise anterior, /lăsând mâna stângă nemișcată / dar nu înainte / de a așeza pixul ca literă în continuarea textului... /Vărs o lacrimă drept virgulă... / Spațiul s-a restrâns atât de mult încât / n-am avut altă variantă decât că / am atașat trupul meu ca penultimă literă la text...”. Muza vine cu inspirația, dar mai vine, prin ea însăși, și cu interogații epistemologice și chiar ontologice: ”De ce-ți dorești să fii pasăre / când m-ai deslușit chiar în gândurile tale...”.

O poezie cerebrală, dar și sensibilă și uniformă, tipică autorului, în care metafora își face loc de la sine, fără să fie articulată prin vreo strădanie sui-genesis. O poezie curajoasă, de largă deschidere, neîncorsetată prozodic, ce ne vorbește despre Vasile Dan Marchiș ca despre un poet cu pasiune și har.

Petre RĂU, în antologia ”Vibrația metaforei”, alcătuită de Asociația Scriitorilor pentru Promovarea Realizărilor Artistice, Galați.

CUPRINS

Chiar din a șaptea zi	5
Literaturizarea uimirii.....	7
La început.....	9
O cacealma.....	10
Scrierea extremă	12
Darul cel mai de preț (sau muza mi se destăinuie).....	14
Meditație extremă	16
Vom avea	19
Evaluare	21
Exercițiu extrem	24
Meditație extremă	26
Decizie	28
Exercițiu	30
Stock.....	31
Evoluție	32
Țel	33
Bilanț panoramic	34
Cursa și distincțiile destinului.....	35
Încercarea cea mai grea	36
Școala vieții	38
Corbul.....	39
Bocetul armatei.....	41
Eu am fost	42
De formă	43
Este temporară	44
Și iubirea	45

Nu știam	46
Normă	47
Doar în fața arățărilor tale	49
Rugă	50
Decizie	51
Încercarea cea mai grea	53
Școala vieții	55
Singura copie.....	56
Din indulgență.....	57
Rugă	58
Pentru pactul cu Mântuitorul nostru Iisus Hristos.....	59
Doar o parte din mine.....	60
Din orgoliu.....	61
Această dăruire nu-i un simplu joc	62
Nu ajung cuvintele	64
Exercițiu 4.....	66
Exercițiu 3.....	68
Purificare	70
Exercițiu (variantă)	72
Copilașul și câinele	74
Confesiunile poetului nevăzător	77
De la facerea lumii până azi	79
Seism	80
Concursul iadului.....	85
Copilașul regăsit.....	88
Nepotul	90
Fără garanție	91
Nimic suspect	93
Regina mea.....	95

Școala vieții	97
Normă 2	99
Stăpâna peste tot ce s-a scris.....	101
Exercițiu extrem	103
Exercițiu	106
Zodie facultativă.....	108
Extrema mirare	110
Stăpâna peste tot ce s-a scris 2.....	112
Gramatica iernii.....	114
Regina mea 2.....	115
Fără acoperire 2	117
Încercarea cea mai grea 3	119
Bio metaforizare extremă	120
Vasile Dan Marchiș-biografie	123
Referințe critice.....	128